

ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι η *Ιλιάδα* και η *Οδύσσεια* συνιστούν το σημείο εκκίνησης αλλά ταυτόχρονα και το κατ' εξοχήν αντικείμενο της φιλολογικής επιστήμης, τόσο στην ελληνιστική-αλεξανδρινή όσο και στη σύγχρονη εκδοχή της, με την αρχικά γερμανική αναγέννηση της κλασικής φιλολογίας στα τέλη του 18ου αιώνα. Το πολυθρύλητο Ομηρικό ζήτημα, τα ερωτήματα που αφορούν τον ποιητή, τον τρόπο σύνθεσης των δύο επών και τη σχέση τους με την προφορική παράδοση που (είναι βέβαιο ότι) προηγήθηκε πριν από αυτά, απασχολεί εδώ και δύομιση περίπου αιώνες τους κορυφαίους της αρχαιογνωστικής επιστήμης, από τον Friedrich-August Wolf έως τον Wilamowitz-Moellendorff, τον Schadewaldt και τον West.

Στην αιχμή της έρευνας βρίσκεται εδώ και μερικά χρόνια το έργο του Χρήστου Τσαγγάλη, που συνεχίζει έτσι στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης τη λαμπρή ομηρολογική παράδοση του Ι. Θ. Κακριδή και του Δ. Ν. Μαρωνίτη. Στο νέο του βιβλίο (*Ομηρικές μελέτες: προφορικότητα, διακειμενικότητα, νεοανάλυση*), παρουσίαση του οποίου θα γίνει στο Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού στις 16 Δεκεμβρίου 2016 (18.00-20.00 μ.μ.) συγκεντρώνονται μελέτες της τελευταίας οκταετίας, δημοσιευμένες στα πλέον έγκριτα διεθνή επιστημονικά περιοδικά. Σκοπός της έρευνας του Χ. Τσαγγάλη είναι να συμβάλει, συνδιαλεγόμενος δημιουργικά με κορυφαίους ομηριστές, όπως οι Gregory Nagy, Egbert Bakker, Pietro Pucci, Jonathan Burgess, Margalit Finkelberg, Wolfgang Kullmann και Georg Danek, στο γεφύρωμα του «μεγάλου χάσματος» που μέχρι πριν από λίγο χώριζε τους υποστηρικτές ενός προφορικού και ενός εγγράμματου Ομήρου. Ο Χρήστος Τσαγγάλης αναπτύσσει τη συνθετική προσέγγιση προφορικής θεωρίας και νεοανάλυσης με τρόπο συστηματικό, τόσο σε μεθοδολογικό-θεωρητικό επίπεδο (κεφ. 1-2) όσο και στο επίπεδο ερμηνείας επιμέρους ομηρικών χωρίων (κεφ. 3-7) ή μεμονωμένων στοιχείων του επικού κώδικα (κεφ. 8-12). Το συνολικό αποτέλεσμα είναι μια συνεκτική παρουσίαση για πρώτη φορά σε ελληνική γλώσσα των πιο πρόσφατων ερευνητικών πορισμάτων της διεθνούς ομηρολογίας στα οποία ο συγγραφέας του παρόντος τόμου πρωταγωνιστεί με ισχυρή και διακριτή φωνή - προφανή παραδείγματα αποτελούν οι συμβολές του στη διερεύνηση των σχέσεων μεταξύ *Ιλιάδας* και Θηβαϊκού επικού κύκλου (κεφ. 2, 9) αλλά και των προομηρικών εκδοχών του οδυσσειακού έπους (κεφ. 5, 6, 7, 10), δύο θεμάτων που η κλασική νεοανάλυση είχε έως τώρα μάλλον παραμελήσει.